

ATESTAREA DOCUMENTARĂ ȘI ORIGINEA OICONIMULUI TELENEȘTI

Alexandru FURTUNĂ

Limpezirea originii oiconimelor, poate lărgi orizontul de cunoaștere mai profundă a istoriei localităților noastre. De regulă, majoritatea oiconimelor sunt de origine antroponimică. O importanță deosebită are și stabilirea cu exactitate a locului de întemeiere a vetrei satului. E bine cunoscut faptul că există mai multe localități cu aceeași denumire. Neluarea în calcul a acestui fenomen, poate orienta cercetarea pe o cale greșită. La fel de importantă este și stabilirea anului atestării documentare a localității. Aceasta însă nicidecum nu înseamnă că localitatea în cauză a fost întemeiată în anul respectiv. Stabilind anul atestării documentare, trebuie să luăm în calcul autenticitatea documentului de la care pornim. Dezideratele respective sunt puse și la baza studiului nostru. În ce măsură ne-a reușit acest lucru, rămâne să ne judece Măria sa cititorul.

La 15 iulie 1997, Ion Dron publică articolul „Telenești”. Autorul nominalizat scrie: „Conform unor informații (Nicu V. Localitățile Moldovei în documente și cărți vechi. Chișinău, 1991) anul acesta (1997 – A.F.) ar trebui să marcăm jubileul de 560 ani de la prima atestare documentară a denumirii centrului raional Telenești (cu 9 142 locuitori la 1989, dintre care moldoveni – 7 533 oameni)”. În opinia noastră, o astfel de serbare la 20 decembrie ar fi o eroare, inclusiv sub aspect cronologic.

Cronologizarea greșită a primei „atestări” a localității Telenești s-a efectuat pornind de la o identificare incorectă a așezării în cauză cu „satul, la Moiatinul de Jos, unde este Nichita”, amintit într-un hrisov domnesc datat cu 20 decembrie 1437. În hrisovul cu pricină se mai menționează că Ilie și Ștefan voievozi au „dat”, au „înnoit” și au „întărit” lui „Mihail de la Dorohoi” mai multe sate, printre care „satul, la Moiatinul de Jos, unde este Nichita ... încă seliștea de sub Măiatini, unde șade Rujici, și, la Moiatinul de Sus, satele ce au fost ale cneaghinei ...” (Documenta Romaniae Historica. A. Moldova. Volumul I: – București, 1975, p.246-247).

În așa fel în hrisovul datat cu 20 decembrie 1437 se vorbește de:

1. „satul, la Moiatinul de Jos unde este Nichita”;
2. „seliștea de sub Măiatini, unde este (corect: șade – A.F.) Rujici”;
3. „la Moiatinul de Sus, satele ce au fost ale cneaghinei” și... nici pomină de un sat cu numele Telenești.

Identificarea incorectă a fost pornită de la o presupunere a istoricului M. Costăchescu, care a considerat că în cazul „satului, la Moiatinul de Jos, unde este Nichita”, ar fi vorba de localitatea Telenești. M. Costăchescu a mai

presupus că și numele topic Telenești s-ar găsi în legătură directă cu numele personal Telea (Costăchescu M. *Satul și târgul Telenești* (Telenești – A.F.) *din ținutul* (județul – A.F.) *Orheiului. Schiță istorică*. Iași 1930, p.3). În acest din urmă caz, nu s-a ținut cont de faptul că localitatea cu actuala denumire Telenești este așezată pe râulețul Ciulucul Mic și este atestată în actele istorice scrise doar începând cu 27 martie 1611 (Documente privind istoria României, A. Moldova, veacul XVII. Volumul III (1611-1615), București, 1954, p.14), spre deosebire de o altă localitate Telenești, așezată cândva pe Prut (teritoriul raionului Fălești), amintită în izvoare scrise doar la 20 martie și 16 iunie 1598 (Documente privind istoria României, A. Moldova, veacul XVI. Volumul IV (1591-1600), București, 1952, p.199, 228-229). Conform părerii mai multor cercetători, localitatea Telenești de pe Prut este considerată dispărută pe la 1600 (cifra aproximativă), iar Teleneștii de pe Ciulucul Mic ar fi apărut în calitate de așezare, sub acest nume, pe la începutul sec. XVII (27 martie 1611). Nu încape nici o îndoială că pe locul actualei așezări Telenești ar fi existat alte localități și seliști mai vechi dispărute și ceva mai puțin însemnate. Azi putem doar presupune că după 16 iunie 1598 în urma unor războaie, răzmerițe ori calamități, locuitorii băștinași au fost nevoiți a se retrage mai în desiușul codrilor încă destul de întinși pe la începutul sec. XVII, adică din localitatea dispărută Telenești de pe Prut spre Ciulucul Mic”¹.

„Pentru a înțelege mai bine tezele înșirate de noi aici”, vorba lui Ion Dron, este necesar să facem unele precizări și completări, privind „tezele înșirate”.

1. Într-adevăr, în hrisovul domnesc de la 20 decembrie 1437, Teleneștii nu sunt amintiți. Însă, teza lui I. Dron că „identificarea incorectă a fost pornită de la o presupunere a istoricului M. Costăchescu care a considerat că în cazul „satului, la Moiatinul de Jos, unde este Nichita” ar fi vorba de localitatea Telenești”, este (teza – A.F.) ... „trasă de păr”. Căci M. Costăchescu n-a făcut o asemenea „presupunere”. Iată ce scria, în 1930, M. Costăchescu: „În multe documente (începând cu 20 ianuarie 1681 – A.F.), satul (Telenești – A.F.) este arătat, ca fiind așezat „supt Măiatini*”. Și în continuare: „Măiatini sau Moiatini sânt un deal (de fapt este vorba de un afluent de stânga al Culei – A.F.), probabil, ce nu-l găsesc, ca nume, nici în Dicț. geogr. al Basarabiei, nici în Harta Basarabiei, de A. Nour, nici în Harta stat. major rus. Era în ținutul Orheiului. Cea mai veche pomenire o aflu în 6945 (1437), Dec. 20 [Mihail de la Dorohoi și satele lui, în Bul. Ioan Neculcea

¹ I. Dron, *Telenești*, în „Luceafărul”, 15 iulie 1997. Vezi și: Vl. Nicu, *Localitățile Moldovei în documente și cărți vechi*, vol. II. Chișinău, 1991, p. 324.

***sub** („supt”) este traducerea (tălmăcirea) prepoziției rusești „под”. Însă acest „под” indică și apropierea în spațiu: **lingă, pe lingă, aproape de..., în apropiere de** (Dicționar rus-român. Chisinau, 1992, p. 409-410). Astfel, Teleneștii erau așezați în apropierea (lingă) pîrăului Măiatin, posibil chiar în preajma locului de unde izvora, pe timpuri, Măiatinul.

fasc. 6, 347, 348, 351: „село оу нїжнїи Моїатини где Никита”, „силище поу(д) Муїатинами где Роужи(ч) сиди(т) ев вишънїи Меъчти (н) села що книгинина была”]². Deci, M. Costăchescu „nu se dă cu presupunerea”, ci doar constată faptul menționării Măiatinului în documentul de la 20 decembrie 1437.

2. I. Dron vorbește „de o altă localitate Telenești așezată cândva pe Prut (teritoriul raionului Fălești), amintită în izvoarele scrise doar la 20 martie și 16 iunie 1598” și că „conform părerii mai multor cercetători (cine-s oare? – A.F.), localitatea Telenești de pe Prut este considerată dispărută pe la 1600 (cifră aproximativă), iar Teleneștii de pe Ciulucul Mic (Mijlociu – A.F.) ar fi apărut în calitate de așezare, sub acest nume, pe la începutul sec. XVII (27 martie 1611)”.

În legătură cu afirmațiile de mai sus, ținem să atenționăm cititorul că în documentele la care face referință I. Dron (de la 20 martie și 16 iunie 1598) ... nici pomină de „Teleneștii de pe Prut”. Inițial, despre Telenești (Telinești), sat pe Prut <lângă Miclăușeni, r. Fălești, R.S.S. Moldovenească>, a vorbit Alexandru Gonța. A. Gonța considera că această localitate a dispărut³. De la A. Gonța, probabil, s-a „inspirat” și I. Dron.

Noi credem că a existat o singură localitate Telenești, așezată pe Ciulucul Mijlociu și atestată documentar la 20 martie 1598 (vezi mai jos). Căci altfel cum s-ar putea explica faptul că popa Măciucă și Verașceac, pomeniți în documentele de la 20 martie și 16 iunie 1598, documente ce se referă (după cum scrie A. Gonța și I. Dron) la Teleneștii de pe Prut, apar menționați, în 1613, deja la Teleneștii de pe Ciulucul Mijlociu. Explicația, după noi, e simplă: și în primul (1598), și în al doilea caz (1613) este vorba de una și aceeași localitate: Teleneștii de pe Ciulucul Mijlociu. Așadar, primul document despre Telenești, pe care îl cunoaștem la etapa actuală a investigațiilor, este cel de la 20 martie 1598. Documentul, scris în Stolniceni, ne spune:

„Iată dar eu, Luca vătah. Iată mărturisesc cu această carte a noastră, că a venit înaintea noastră Mărina, fiica lui Neagoe din Miclăușăni, și a vândut dreapta sa ocină, ce a avut în Miclăușăni, însă jumătate, pentru 28 taleri numărați, lui Zane, fiul Jurjei.

Și i-a dat tot bani gata în mijlocul nostru și înaintea a mulți oameni: înaintea lui Albul din Stolniceni și înaintea lui Larion de acolo și înaintea lui Stoica și **înaintea lui popa Măciucă din Telenești și înaintea lui Verășciac de acolo și înaintea a mulți oameni buni** (subl. – A.F.). Aceasta dăm știre și mărturisim cu acest zăpis. Scris în Stolniceani, în anul 7106 <1598> Martie 20”. [Acad. R.P.R., CCLXXVIII/73; Orig. slav, hârtie filigran, pecete aplicată]⁴.

² M. Costăchescu, *Satul și târgul Telinești din județul Orhei. Schiță istorică*, Iași, 1930, p. 1-2.

³ Alexandru I. Gonța, *Documente privind istoria României*, A. Moldova, veacurile XIV-XVII (1384-1625), Indicele numelor de locuri, București, 1990, p. 257.

⁴ Documente privind istoria României, A. Moldova, Veacul XVI (1591-1600), vol. IV, București, 1952, p. 199.

Deci originalul acestui document se păstra, în 1952, la Academia Română. Bănuim că în momentul efectuării cercetărilor, M. Costăchescu n-a avut la îndemână originalul documentului respectiv. Căci, el face referință nu la original, ci la Condica Mitropoliei⁵. Iar o „Condică”, conform lui N. Stoicescu, este „un gen de registru în care erau copiate, începând din sec. XVIII, documentele în Țara Românească și Moldova. Numeroase astfel de condici se păstrează în arhivele de stat, unele denumite domnești – cuprinzând poruncile emise de domnie, altele mănăstirești, conținând copii de pe actele de proprietate, de mile sau de judecată ale mănăstirilor”⁶.

Însă în procesul de copiere, puteau fi comise inexactități. Grăitor, în acest sens, este documentul de la 16 iunie 1598. Prezentăm, pentru comparație, atât originalul documentului (depozitat la Academia Română), cât și copia documentului inclusă în Condica Mitropoliei Moldovei (la care face referință M. Costăchescu).

1. Originalul documentului:

„1598 (7106) Iunie 16, Telenești.

Iată dar eu, Alivan vatah și Toma vatah și Mănilă vatah din Toxăbeni și Verișciac și Procop medelnicer din Telenești și popa Măciucă tot <de acolo> (subl. n. - A.F.) și Petrea ușier din Miclăușeni, iată mărturisim cu această carte a noastră că a venit înaintea noastră Vasile, fiul lui Drăgan din Miclăușeni, nepotul lui Cozma, nesilit de nimeni, nici asuprit și vândut de bună voia lui dreapta sa ocină lui Zane diac, pentru una sută și șaiszeci zloți tătărești, ce se va alege ocina lui, partea lui Vasile, fiul lui Drăgan, din satul Miclăușeni, din partea de jos, să fie a lui Zane ocină și dedină cu tot venitul. Altul să nu se amestece.

Și la această tocmeală au fost și alți mulți oameni buni megieși. Și pentru mai mare tărie am pus și pecețile pe acest adevărat zapis. **Scris în Telenești, (subl. A.F.) în anul 7106 <1598> Iunie 16**. [Acad. R.P.R., CCLXXVIII/74; Orig. slav, hîrtie, 4 peceți în fum]⁷.

2. Copia documentului (după M. Costăchescu):

„Într-un zapis, din 7106 (1598), Iunie 16, Alivan vatah, Toma vatah, Manoilă vatah de la Tocsobeni și Verișciac și Pricopi medelnicer de la Telenești și popa Măciucă tij (subl. A.F.) și Petreuş din Miclăușeni arată că înaintea lor Vasile sin Drăgan, din Miclăușeni, nepot Cozmii, a vândut ocina sa, din Miclăușeni, lui „Zanovi diac”, drept 160 de zloți tătărești. Suretul este scris în Telești (sic)”⁸.

Astfel, comparând originalul documentului de la 16 iunie 1598 și copia lui, observăm anumite deosebiri. Spre exemplu, dacă în original e

⁵ M. Costăchescu, *op. cit.*, p. 3-4.

⁶ *Instituții feudale din Țările Române. Dicționar*, București, 1988, p. 120.

⁷ *Documente privind Istoria României* (în continuare: *DIR*), A. Moldova, veacul XVI (1591-1600), vol. IV, p. 228-229.

⁸ M. Costăchescu, *op. cit.*, p. 4.

scris Petrea uşier, Zane diac, **Teleneşti**, apoi în copie e scris, respectiv Petreuş, Zanovi diac, **Teleşti**.

Să fi intervenit oare M. Costăchescu în copia documentului de la 16 iunie 1598? Nu pot găsi, la această întrebare, un răspuns satisfăcător. Nu pot, întrucât n-am cercetat, deocamdată, personal Condicta Mitropoliei Moldovei.

Popa Măciucă şi Verişceac, amintiţi mai sus, sunt menţionaţi şi în alte documente. M. Costăchescu scrie: „Într-un zăpis, cam din 1598 (vezi: Condicta Mitropoliei – A.F.) prin care Nastea, «fimeia lui Ionaşco, fata Mărinii (este vorba de Mărina, menţionată în documentul de la 20 martie 1598 – A.F.), nepoata Cozmii de la Miclăuşeni, din ţinutul Eşii» vinde ocina sa a şesea parte din giământate de sat ot Miclăuşeni, drept 12 oi cu mei, lui Nediic din Miclăuşeni, între martori, ca «dumnealui Căpotici postelnicul» şi Luca vătav şi Dumitru Cujbă pârcălabu şi Silion Apostol şi Slăvilă Apostol, apare şi **popa Măciucă de la Telineşti şi Nistor Serciac** (Verişceac? – A.F.) **tot de aici** (subl. A.F.)”⁹. Deci, Verişciac purta numele de Nistor. De rând cu popa Măciucă şi Nistor Verişceac, pe care îi cunoaştem deja, la Telenesti sunt menţionaţi (în 1611): Biarculcă, Gavril diac, Drăgan stolnic şi Ion Băran. Detalii, în această privinţă, aflăm dintr-o copie românească din secolul al XIX-lea. Să-i dăm curs:

„1611 (7119) Martie 27, Mihilaş. Copii.

Adică eu Pavăl şi fratele meu Toader, feciorii Armancăi şi aşăjdere săminţile lor: (...) aceste toţi dinpreună au scos părţile lor de ocină ce-au avut ei în sat în Sămăşcani, vânzătoare şi au umblat mai înainte de ş-au întreat ei ruda lor, carii sănt mai aproape, să li plătiască, iară dintru ruda lor nici unul n-au vrut să plătiască.

Deci ei s-au sculat toţi şi au venit la Beldiman vor<ni>c şi i-au vândut aceşte toţi ce-s mai sus scrişi, ce să vă alege parte lor. (...)

Dintre mulţi oameni buni, megieşi din sus şi din gios dinainte lui David ce-au fost pârcălab şi Ghiorghiia din Ciulucani şi Pleşan din Mihilaşi şi Ghiorghiţă cam<inar> de acolo şi Gligan deasemeni Ionaşco de asemeni şi Negrul de asemeni şi Popa de asemeni şi Belegut de asemeni şi **Biarculcă di Telenesti şi Gavril diiac deasemeni şi Drăgan stol<nic> deasemeni şi Ion Băran deasemeni de acolo** (subl. A.F.)”. Documentul se păstrează la Academia Română¹⁰.

În majoritatea documentelor, după cum s-a putut vedea, este menţionat un oarecare Verişciac (Nistor). De fapt, el îndeplinea funcţia de comişel la Telenesti. Anumite detalii, în această privinţă, aflăm din următorul document:

„1613 (7121) Martie 8 şi Aprilie 12. Iată dar noi, Lupul diac din Dumeşti şi Marco vătah din Brăneşti şi Alivan diac din Toxăbeni şi

⁹ *Ibidem*, p. 4.

¹⁰ *DIR*, A. Moldova, veacul XVII (1611-1615), vol. III, Bucureşti, 1954, p. 14-15.

Verceacu (Verișciac – *A.F.*) **comișel din Telenești și popa Măciucă de acolo** (*subl. A.F.*) și Ionașco Sasul din Șăndreni și Dumitru șătrărel din Miclăușani (...) mărturisim cu această scrisoare a noastră că a venit înaintea noastră Motrea, fiica lui Ilie din Miclăușani, nesilită de nimeni, nici asuprită și a vândut dreapta sa parte de ocină (...). Documentul se păstrează la Academia Română¹¹.

Deci, Teleneștii sunt atestați documentar la 20 martie 1598. Primii locuitori din Telenești pe care îi cunoaștem, la etapa actuală a investigațiilor, erau: popa Măciucă, comișelul Nistor Verișceac, diacul Gavril, stolnicul Drăgan, Ion Băran și Biarculcă.

Anul 1598, când este atestată documentar localitatea Telenești (dar și următorii ani), se încadrează cronologic în „Epoca Movileștilor”. Caracteristica generală a epocii este făcută de către D. Dragnev și E. Dragnev¹².

M. Costăchescu scria (în 1930): „Cred că nu greșesc punând numele de azi al satului (Telenești – *A.F.*), în legătură cu numele Telea. (...) Cea mai veche amintire a lui Telea o găsim într-un document din 7005 (1497), Martie 5”¹³. Însă noi credem că M. Costăchescu greșește când crede că denumirea Telenești provine de la Telea. Căci de la numele Telea s-a format toponimul Telești (și nu Telenești – *A.F.*) cu o primă atestare la 1452¹⁴.

Mai aproape de adevăr, privind explicația originii denumirii Telenești, pare a fi Ion Dron. Autorul în cauză scria (în 1997): „Etimologizarea numelui topic Telenești, primar fiind cel al localității «de pe Prut», care nu se găsește într-o legătură directă cu un oarecare Telea, ci cu un radical antroponimic Telen-, este deja obiectul unui articol aparte”¹⁵.

De fapt, acest „radical antroponimic”, este un patronim format de la numele **Telea**, plus **-in**, sufix patronimic slav. Iată ce scria N. Constantinescu, în 1963, referitor la patronimul cu sufixul **-in**: „Când văduva transmite o moștenire, în acest caz, pentru a-și afirma dreptul de succesori, fiii își formează numele dublu cu matronimul, în loc de patronim; așa s-a întâmplat

¹¹ *Ibidem*, p. 22. Vezi și: M. Costăchescu, op. cit., p. 4-5.

¹² D. Dragnev, E. Dragnev, *Domniile secolului al XVII-lea – începutul secolului al XVIII-lea. Caracteristica generală a epocii, în Domnii Țării Moldovei*. Studii. Volum editat de Demir Dragnev. Chișinău, 2005, p. 145-147. Vezi și: Constantin C. Griurescu, *Istoria românilor. II. Partea întâi. De la Mircea cel Bătrîn și Alexandru cel Bun până la Mihai Viteazul*, București, 1973, p. 233-236.

¹³ M. Costăchescu, *Satul și târgul Telinești din județul Orhei. Schiță istorică*. Iași, 1930, p. 3. Vezi și: *Documente privind istoria României*, A. Moldova, veacul XVI, vol. II, București, 1957, p. 172; *Ibidem*, veacul XVII, vol. I, București, 1952, p. 54; *Ibidem*, veacul XVII, vol. IV, București, 1956, p. 35; A. Gonța, *DIR*, A. Moldova, veacurile XIV-XVII (1384-1625), *Indicele numelor de persoane*, București, 1995, p. 663.

¹⁴ C. Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică*, București, 1975, p. 229.

¹⁵ I. Dron, *Telenești*, în „Luceafărul”, 15 iulie 1997.

cu dinastia Mușatinilor, numită după Mușata – Margareta, fiica lui Lațco Vodă; tot așa se întâmplă și când fiul postum sau un bastard se ridică în vază prin energia mamei sale. Matronimul se formează cu terminația **-in**, de adjectiv posesiv feminin slav: Mușatin < Mușata, Dobrin < Dobra. Sufixul **-in** se mai adaugă și la nume masculine în **-a**: Cosma > Cosmin, Fota > Fotin, precum și la cele în **-ea**, ca: Bădin (<Badea), Codrin (<Codrea), Cristin (<Cristea), care vor fi circulat ca patronime¹⁶. Deci, sufixul slav **-in** indică descendența și însemna, conform M. Cosniceanu, „cel ce provine, descinde, se trage din...”¹⁷. La fel, s-a putut forma și patronimul Teli(i)n (< Telea), patronim care indica descendenții lui Telea. Astfel, patronimul Telin plus sufixul **-ești**, a putut da naștere denumirii Telinești și nicedecum Telenești (cum este ortografiat mai târziu).

Însă avem, conform lui N. Constantinescu, și numele Teliianu, nepot Ieremieii Rugină, nume format astfel: Tel, -e, -ea, -ean, -eancă. Tel (Teli, Tili, Tele) este un segment al numelui Telemon, iar Telemon provine de la Pantelimon¹⁸.

Pantelimon, după cum scrie C. Ionescu, este un nume frecvent, vechi și larg răspândit sub diverse forme în onomastica românească. **Pantelimon** corespunde gr. **Pantelémon**. Necunoscut în epoca clasică, **Panteleémon** este o formație creștină, interpretată de specialiști ca un compus din **pant-**, de la forma de genitiv pantós a lui pas, pan „tot” (element cunoscut din numeroase antroponime, →Pamfil, Panait, etc.) și **eleémon** „milos”, „binefăcător”¹⁹.

Așadar, denumirea Telinești credem că provine de la patronimul **Telin**, plus sufixul **-ești**. În același timp, la unele popoare se întâlnește și numele Telen. Nu cunoaștem originea acestui nume. În acest context, credem că este binevenită următoarea părere a lui A. Eremia: „Nu satul, ci numai numele lui putea fi câte odată creația stăpânului (boierului). Numele de localități cu sufixele **-ești**, **-eni**, **(-ani)** ș.a. exprimă nu un raport de filiație sau de descendență genealogică, ci un raport de ordin administrativ-feudal între stăpânul (boierul) satului și locuitorii acestuia sau unul de proprietate între stăpânul (boierul) lui și însuși satul sau moșia respectivă. Astfel, când spunem Vărzărești, Mănoilești, Nicoreni, Pașcani, ș.a.m.d. avem în vedere nu «satul urmașilor lui Vărzuru, Manoilă, Nicoară, Pașco», dar «satul tuturor locuitorilor, care trăiesc în el», independent de originea personală sau rudenia lor. Prin aceasta însă nu intenționăm să negăm existența unor grupe sau familii mari de oameni coborâți dintr-un singur strămoș, pe care le numim astăzi patronimii. În epoca feudalismului

¹⁶ N. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963, p. XXXI. Vezi și: M. Cosniceanu, *Studiu asupra numelor de persoane*, Chișinău, 1973, p. 105.

¹⁷ M. Cosniceanu, *Nume de familie (din perspectivă istorică)*, Chișinău, 2004, p. 168.

¹⁸ N. Constantinescu, *op. cit.*, p. 126-127, 158.

¹⁹ C. Ionescu, *op. cit.*, p. 229.

patronimiile puteau forma mahalale întregi sau sate aparte, dar aceasta, ce-i drept, în cazuri rare”²⁰.

În fine, prezentăm și câteva microtoponime, spicuite din hotarnica moșiei Telenești (de la 14 noiembrie 1783): Via Brânzii, Casa Eșanului, Râpușoara Holbocița, Valea Holbocii, Fântâna lui Durac, Valea Bălțații, Coasta Bălțații, Dealul Bălțații, Valea lui Bălăban, Gropile Lupilor²¹.

Summary

Telenesti village is first mentioned on March 20, 1598. From the very beginning, Telenestii was a settlement of free peasants (yeomen). Between 1673 – 1685, Toderășcu Iordache Cantacuzino acquired almost the entire village. Subsequently, Telenestii are owned by Ruset and Mavrocordat families. Telenesti name is of anthroponymic origin, being composed of patronyme – Telin and suffix -ești.

© **FURTUNĂ Alexandru**

²⁰ A. Eremia, *Nume de localități. Studiu de toponimie moldovenească*, Chișinău, 1970, p. 76.

²¹ M. Costăchescu, *op. cit.*, p. 25-30.